

a terményfölöslegek kötelező beszolgáltatása — ami nem volt népszerű intézkedés — sem tudta megingatni. De megmutatta, hogy a horgosi nép hazája ott van, ahol a munkája termékével, munkája eszközeivel rendelkezik, ahol ezt a jogát elismerik és tiszteletben tartják.

Főnnállásának kétszázadik évfordulóját tavaly ünnepelte a kulturális célok szolgálatába állított Kárász-féle kastélyban. A mezővárossá cseperedett Horgosnak ipari-mezőgazdasági üzemei füstölögnek; paprika-, paradicsomfeldolgozója, nagy almagazdasága, bortermelése s vidámsága.

Míg pöszögő tűzön, bográcsban rotyog a birkapaprikás, ezüstpikkelyes lajbikban, a juhászi nemzet viseletében, pásztorolja az ételt két horgosi atyafi. Az ittvaló finom fehér boroktól amúgy is kipirosodva szólnak, valami büszke katona láttán, hogy: egyszer, de tán a csúnyábbik világban oda, nagy déli melegséges időben vándorolt a juhász valami kisebb városzélé aljában, a számára megpakolva pekvanccal, ami alatt nem szívesen kocorászott az istenlova. Húvösben lustálkodtak a jóllakott katonák, odacsúfolódnak a juhásznak, hogyhát kend meg ni, fényes nappal hogy de veri a feleségét. Mármint a szamarát. Mire a juhász sem lévén egészen fejreesett, csak visszaköszön a válaszszal, hogy de mennyire püfölöm a rusnya férgét, hisz örökké a katonák után leskelődik, most is az őrmester úrban gyönyörködik!

Dobos János zentai levéltáros barátom pedig az ünnepség kapcsán még ezt írta papírra:

Horgos legújabbkori történetében legnagyobb jelentőséggel a szocialista öngazgatás bevezetésén kívül az államközi kapcsolatok békés kibontakozása és fejlődése bír. Ez a folyamat az elmúlt tizenöt év alatt Horgoson fél évszázad elmaradását pótolta. A szocialista Jugoszlávia és Magyarország kapcsolatainak bővítése és elmélyítése ehhez még további távlatokat nyitott.

